

РЕШЕНИЕ

№ 7901

гр. София, 29.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 07.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12354** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.77, ал.3 от Закона за водите /ЗВ/.
Образувано е по жалба на Сдружение „Б.“ срещу Решение № 3102/27.11.2020г. за изменение, продължаване срока на действие и поправка на очевидни фактически грешки на разрешително за ползване на повърхностен воден обект № 12140060/17.11.2014г., издадено от директора на Б. дирекция „Дунавски район“.
Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен – издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Изложените съображения са, че в обжалваното решение са значително променени параметрите на инвестиционното предложение като са завишени спрямо първоначално оценените и допуснати при процедурата по реда на Глава шеста ЗООС, която е проведена и завършила с Решение № МО-61-ПР/2009г. на директора на РИОСВ М.. Така напр. оградните стени на задбаражното езеро, които първоначално били предвидени от стоманобетон и разположени в речното легло без да засягат земеделски имоти, понастоящем били заменени със земнонасипни диги, които сега ще заемат общо 16 дка земеделска земя; предходните стоманобетонени оградни стени в речното легло били описани в Решение № МО-61-ПР/2009г. като ниски брегоукрепителни съоръжения със средна височина 1-1,5м. Височината на новите диги била много по-голяма – около 4,5м като на места достигала 6м. За така описаните значителни изменения директорът на РИОСВ-М. се произнесъл с писмо изх.№ 2587/02.10.2019г., в което изразил

становище, че няма основание да се предположи, че измененията представляват разширение или изменение на инвестиционното предложение, което може да доведе до значително отрицателно въздействие върху околната среда. Това писмо послужило като основание за издаване на оспорения акт, поради което и с оглед обстоятелството, че е било оспорено от жалбоподателя пред съда, той намира, че оспореното решение е издадено въз основа на невлязъл в сила индивидуален административен акт.

На следващо място се мотивира, че в оспореното решение не са изложени мотиви относно приложимостта на чл.188ж, ал.1, т.1 от Закона за водите /ЗВ/. Инвестиционното предложение сочи, че е допуснато с Решение № МО-61-ПР/2009г. като част от каскада от шест броя малки ВЕЦ. Нарушена била и разпоредбата на чл.72, ал.2 ЗВ.

В молба, представена по делото на 01.04.2021г. жалбоподателят оттегля възраженията, обективирани в част I от жалбата, а именно за промяната в параметрите на инвестиционното предложение. Допълнително навежда като основание за незаконосъобразност на оспорения акт допуснатото от директора на Б. дирекция „Дунавски район“ нарушение на чл.56 от Наредбата за ползване на повърхностните води, Закона за опазване на земеделските земи и чл.143, изр.1-во ЗВ.

В съдебно заседание изложеното в жалбата се поддържа чрез адв.К., който претендира присъждането на направените по производството разноси за държавна такса. Възразява срещу прекомерността на заплатеното от заинтересованата страна адвокатско възнаграждение. Писмени бележки по съществуващото на спора не са депозирани въпреки предоставената възможност за това.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призован, не се представлява в съдебно заседание. В придружително писмо от 15.02.2021г. изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. В становище, постъпило по делото на 31.03.2021г., се излагат подробни съображения в подкрепа на твърдението за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна [фирма] чрез адв.Т. в писмен отговор по жалбата и в съдебно заседание оспорва нейната допустимост, при условията на евентуалност мотивира доводи за неоснователност. Претендира присъждането на разноси. Подробни съображения излага в писмени бележки, в които отново подробно мотивира, че за жалбоподателя липсва правен интерес от оспорването, тъй като сдружението е едно от многото сдружения на „риболовци“ в България и като такова няма никакви правомощия и компетентност по отношение въпросите, свързани с разрешаването, изграждането и експлоатацията на ВЕЦ в България. Сдружението не било признато за представителна организация на национално равнище по законоустановения ред, както и не изпълнявало обичайните критерии за постигане на национална представителност. На следващо място мотивира доводи за недопустимост на жалбата като преждевременно подадена, тъй като към момента пред ВАС била налице висяща процедура по искане от страна на дружеството за отмяна на влязло в сила Определение № 198/27.04.2021г. на АС-Монтана, постановено по адм.д. № 164/2021г. По същество намира жалбата за неоснователна и недоказана. Твърди, че няма промяна в параметрите на инвестиционния проект като в разрешително № 1140092/17.06.2010г. са предвидени оградни стени по двата бряга на река О. и река Б.. С процесното решение само се променял видът на стените. Излага подробни съображения за неоснователност на конкретните наведени от оспорващия възражения. Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в

производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Оспореният акт е издаден на основание чл.52, ал.1, т.4, чл.72, ал.1, т.2 и ал.2, чл.78 и чл.78а от Закона за водите, § 146, ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗИД ЗВ и чл.62, ал.2 АПК. С него е изменено, продължен е срока на действие и са поправени очевидни фактически грешки в разрешително № 12140060/17.11.2014г. за ползване на повърхностен воден обект река О. с цел изграждане на съоръжения за водовземане на ВЕЦ „О. 9“ в землищата на [населено място] и [населено място], [община], издадено от директора на Б. дирекция „Дунавски район“.

Съгласно разпоредбата на чл.77, ал.3 ЗВ решението за изменение или за отказ за изменение на разрешителното може да се обжалва пред съответния административен съд по реда на АПК. Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на оспорването е наличието на правен интерес. Съгласно чл.9, § 2, б.„а“ от Конвенцията за достъп до информация, участието на обществеността в процеса на вземане на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда /т.нар. „О. конвенция“, в рамките на своето национално законодателство всяка страна осигурява възможност на членовете на заинтересованата общественост, които имат достатъчен интерес или чието право е нарушено, достъп до процедура за обжалване пред съда и/или друг законово установен независим и безпристрастен орган. За да се счита за „достатъчен“ интереса на съответната организация следва да са изпълнени условията, посочени в чл.2, § 5 от споменатата конвенция, според която норма „засегната общественост“ означава обществеността, която е засегната или може да бъде засегната от вземането на решения за околната среда или има интерес в този процес, а за целите на това определение ще се счита, че неправителствените организации, работещи за опазването на околната среда, имат такъв интерес. В настоящия случай решението е оспорено от Сдружение с нестопанска цел „Б.“ като видно от чл.5, ал.1 от устава му, предметът му на дейност е съхраняване на природата и околната среда.

Предвид това съдът приема, че жалбата, с която е сезиран е допустима – подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, за което е налице правен интерес от оспорването предвид предмета му на дейност и въведените с жалбата и последващи молби твърдения за нарушаване на екологичния баланс.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Производството по изменение и продължаване на издадено разрешително за водовземане и водоползване е регламентирано в Раздел III на Глава четвърта от Закона за водите – чл.72 и сл. Съгласно чл.76 ЗВ решението за изменение на разрешителното или отказът за това, се издава от органа по чл.52, ал.1 ЗВ – 1. министъра на околната среда и водите или оправомощено от него длъжностно лице за: а) водовземане от язовирите по приложение № 1; б) прехвърляне на води между различни райони за басейново управление; в) ползване на воден обект: аа) язовирите по приложение № 1, включително за заустване на отпадъчни води; бб) отвеждане на замърсители в подземни води в случаите по чл. 118а, ал. 2; вв) инжектиране на

въглероден двуокис, природен газ или втечен нефтен газ в подземни водни обекти; г) целите на отбраната и националната сигурност; 2. изпълнителния директор на Агенцията за проучване и поддържане на река Д. - за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения от река Д.; 3. кмета на общината след решение на общинския съвет: а) за водовземане от води, включително от язовири и минерални води - публична общинска собственост, както и от находища на минерални води - изключителна държавна собственост, които са предоставени безвъзмездно за управление и ползване от общините; б) за ползване на водни обекти - публична общинска собственост, с изключение на разрешителните по чл.46, ал.1, т.3; 4. директора на басейновата дирекция - във всички останали случаи на водовземане и на ползване на водни обекти.

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че заинтересованата страна е титуляр на разрешително № 12140060/17.11.2014г. за ползване на повърхностен воден обект река О. с цел изграждане на съоръжения за водовземане на ВЕЦ „О. 9“ в землищата на [населено място] и [населено място], [община], издадено от директора на Б. дирекция „Дунавски район“. Предвид обстоятелството, че случаят не попада в някоя от хипотезите по чл.52, ал.1, т.1-3 ЗВ, то издаването на процесното решение е от компетентността на директора на басейновата дирекция /арг. от т.4 на с.р./, конкретно „Дунавски район“, с оглед нормата на чл.152, ал.1, т.1 ЗВ вр. чл.5, ал.1, т.5 от Правилника за дейността, организацията на работа и състав на басейновите дирекции. Съответно оспореният акт е издаден от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма като съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2 АПК, доколкото в приложимия специален закон липсват конкретни изисквания към формата и съдържанието на акта. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Правилно е приложен материалният закон.

Както се посочи по-горе, заинтересованата страна [фирма] е титуляр на Разрешително № 12140060/17.11.2014г. за ползване на повърхностен воден обект река О. с цел изграждане на съоръжения за водовземане на ВЕЦ „О. 9“ в землищата на [населено място] и [населено място], [община], издадено от директора на Б. дирекция „Дунавски район“. Разрешителното е със срок на действие 17.06.2020г. Съгласно чл.72, ал.1 ЗВ изменение на разрешителното може да се извършва служебно от органа по чл.52, ал.1 при условията на чл.73 или по молба на лицето, в полза на което е предоставено.

В настоящия случай административното производство е образувано по подадено от дружеството – титуляр, заявление с вх.№ РР-04-15/18.03.2020г. за изменение и продължаване на срока на действие на издаденото разрешително от 17.11.2014г., преди изтичане на срока на действие на последното, с което е спазено изискването по чл.78 ЗВ във връзка с искането за продължаване срока на действие. Според ал.3 на последната разпоредба искането за продължаване срока на действие и изменение на разрешителното може да бъде направено едновременно.

Въз основа на представените от заявителя документи с посоченото заявление и последващи допълнения, на основание чл.75 ЗВ, с оглед обстоятелството, че поисканото от дружеството титуляр изменение касае параметрите на разрешеното използване на водите, е публикувано съобщение по реда на чл.62а ЗВ.

В 14-дневен срок от публикуване на съобщението е постъпило възражение от жалбоподателя, заведено с вх.№ РР-04-15/11/ от 21.09.2020г. Възражението е разгледано от назначената комисия по чл.67, ал.2 ЗВ, като е прието за неоснователно. Изложените съображения в Решение № 1/27.11.2020г. на комисията са, че част от възраженията са извън предмета на обжалваното съобщение за изменение на разрешителното, като цитираните параметри/площ на земеделските земи, заети от дигите, не са предмет на изменението, за което е публикувано съобщение, а възраженията, че изменението излиза извън рамките на инвестиционното предложение, съгласувано от РИОСВ, са неоснователни, тъй като видно от писмо изх.№ 2587/02.10.2019г. на директора на РИОСВ няма основания за предположение, че заявените дейности, свързани с изменение на издаденото разрешително за ползване на повърхностен воден обект представляват разширение и/или изменение на инвестиционно предложение, което може да доведе до значително неблагоприятно въздействие върху околната среда.

Последвало е издаването на оспорения акт. Макар и да твърди в жалбата си неизпълнение от страна на административния орган на задължението му по чл.72, ал.2 ЗВ, а именно да извърши проверка по изпълнението на условията на издаденото разрешително преди произнасяне по подаденото заявление, жалбоподателят не сочи и не ангажира доказателства за това, въпреки дадените от съда указания.

Принципно вярно е твърдението му, че ако тази проверка не е извършена, издаденият по заявлението акт е опорочен. За да обуслови отмяна на акта обаче, порокът следва да е съществен, т.е. административният орган да не е предприел абсолютно никакви действия в тази посока. Извод в подкрепа на това твърдение на жалбоподателя въз основа на представените от страните доказателства, не може да бъде направен. Възраженията му са принципи и са основани на твърдението, че инвестиционното предложение засяга негативно обществените интереси, тъй като се променя естествения характер на брега на реката, в т.ч. заради новите диги. Този въпрос обаче е изследван от директора на РИОСВ-М. във връзка с постановяването на акта по чл.88 ЗООС и е даден отрицателен отговор като до отмяната му с влязло в сила съдебно решение, решението на съгласуващия орган има обвързваща сила.

С оглед установеното по-горе неоснователно намира съдът възражението на оспорващия, че за същото инвестиционно предложение вече е издадено друго решение – № 3100/23.11.2020г. за изменение и поправка на очевидна фактическа грешка в Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект № 11140092/16.05.2015г. Видно и от самото му наименование, то е за водовземане, докато процесното е за ползване, като този диференциран подход е възприет от законодателя – чл.50 ЗВ и е обусловен от начина на ползване на водите. Самият жалбоподател, едновременно с това сочи, че процесното решение представлява отделен административен акт, който е обжалван от него. Доколкото се касае за отделни административни актове, отделни административни производства и липса на връзка на обусловеност между тях, съдът намира, че не е налице допуснато от ответника процесуално нарушение, изразяващо се в издаване на оспорения акт без да бъдат отчетени всички обстоятелства във връзка с изясняването на случая от фактическа страна. Доколкото с молба от 01.04.2021г. жалбоподателят оттегля възраженията си относно промяната в параметрите на инвестиционното предложение и съдът не констатира допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон при процедиране на заявлението в посочената част, тези възражения не следва да

бъдат обсъждани.

Неоснователно е възражението за липса на мотиви относно приложимостта на чл.188ж, ал.1, т.1 ЗВ, тъй като разпоредба с този индекс в закона не съществува. Вероятно жалбоподателят има предвид нормата на чл.188, ал.1, т.1 ЗВ, която предвижда, че директорът на басейновата дирекция или оправомощени от него длъжностни лица контролират състоянието и проводимостта на речните легла и на заустващите съоръжения, но пък от друга страна съображенията, изложени в жалбата не кореспондират с това задължение.

Неоснователно е и възражението, че нереализирането на водовземането в регламентираните срокове опорочава обжалваното решение тъй като представлява неизпълнение на условията в издаденото разрешително поради това, че както се посочи по-горе, настоящото решение – предмет на оспорване по делото, е за ползване, а не за водовземане, съответно неизпълнението на условията по издаденото разрешително за водовземане не може да обуслови незаконосъобразност на решението за изменение на издаденото разрешително за водоползване. Отделно от това по делото е прието писмо изх.№ БЧ-268-00-235/04.08.2021г. на началника на РДНСК-М., видно от което по сигнал на Д. К. е извършена проверка на място на 02.08.2021г. на строеж „МВЕЦ О. 9“ с местонахождение землището на [населено място] и землището на [населено място]. При проверката е установено, че строителството е започнало на 01.10.2015г. със съставянето на протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво на строежа. Към датата на извършване на проверката е изпълнен и въведен в експлоатация I – ви етап от строежа, изпълнен е и II – ри етап като предстои въвеждането му в експлоатация.

По отношение писмо изх.№ 2587/02.10.2019г. на директора на РИОСВ-М., по делото е прието като доказателство Решение № 1/04.01.2021г. на министъра на околната среда и водите, с което на основание чл.88, ал.1, т.2 вр. ал.2 АПК е оставена без разглеждане подадената от Сдружение „Б.“ жалба срещу него. С Определение № 4262/01.04.2021г., постановено по адм. дело № 2340/2021г. по описа на Върховния административен съд жалбата на Сдружение „Б.“ е изпратена по подсъдност на Административен съд – Монтана. По делото не са представени доказателства за приключването на това производство. В случай, че жалбата на сдружението срещу посочения акт бъде уважена и той бъде отменен като незаконосъобразен, жалбоподателят разполага с възможността да инициира възобновяване на административното производство по издаване на оспорения акт. До отмяната на акта той има обвързваща сила за страните като инцидентният съдебен контрол в съдебно-административното производство е изключен.

По изложените съображения съдът намери оспорения акт за законосъобразен – постановен при отсъствие на някое от отменителните основания по чл.146 АПК, съответно подадената жалба – за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника и заинтересованата страна се следват разноски. Такива се претендират единствено от заинтересованата страна. Претенцията ѝ обаче е недоказана, тъй като в представения по делото договор за правна защита и съдействие от 18.06.2021г. /л.267 и сл. по делото/,

е договорено заплащането на адвокатското възнаграждение в размер на 2200 лева без включен ДДС да се извърши по банков път на посочената в договора банкова сметка. Доказателства за извършен банков превод и заверяване на сметката на адвоката с посочената сума по делото не са представени. Съгласно мотивите към т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС само, когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин - например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Предвид това и с оглед липсата на доказателства за извършено плащане, претенцията на заинтересованата страна за присъждане на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Сдружение „Б.“ срещу Решение № 3102/27.11.2020г. за изменение, продължаване срока на действие и поправка на очевидни фактически грешки на разрешително за ползване на повърхностен воден обект № 12140060/17.11.2014г., издадено от директора на Б. дирекция „Дунавски район“.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: